

ἐπί-καιρος, -ον, 1. αυτός που βρίσκεται στον κατάλληλο χρόνο ή τόπο, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, κατάλληλος, πρόσφορος, χρήσιμος, ωφέλιμος, σε Σοφ., Θουκ.· λέγεται για τόπους, *ἐπικαιρότατον χωρίον ἀποχρηῆσθαι*, το πιο πρόσφορο, το πλέον κατάλληλο προς χρήση, στον ίδ.· *τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων*, σε Δημ.· επίσης, με γεν., *λουτρῶν ἐπίκαιρος*, κατάλληλο για..., σε Σοφ. **2.** λέγεται για μέρη του σώματος, ζωτικός, σπουδαίος, σε Ξεν.

ἐπι-καίω, Αττ. **-κάω**, μέλ. *-καύσω*, ανάβω σε ένα μέρος, *πῦρ*, σε Ὑμν. Ομηρ.· καίω επάνω σε βωμό, *μηρία*, σε Ὀμηρ.

ἐπι-κᾶλᾶμαι (καλάμη), αποθ., μαζεύω τα στάχυα που άφησαν οι θεριστές, σε Λουκ.

ἐπι-κᾶλέω, μέλ. *-έσω*, **I. 1.** επικαλούμαι θεό, κάνω επίκληση, προσφεύγω, κάνω έκκληση, σε Ηρόδ., Δημ.· *ἐπ. θεόν τινι*, επικαλούμαι θεό, για να με προστατεύει, σε Ηρόδ.· ομοίως, στη Μέσ., στον ίδ., Ξεν. **2.** προσκαλώ, σε Ομήρ. Οδ.· στη Μέσ., σε Ηρόδ. **3.** Μέσ., αιτώ, ζητώ ως αρωγό ή σύμμαχο, στον ίδ., Θουκ. **4.** Μέσ., προσκαλώ ενώπιόν μου, καλώ, συγκαλώ, λέγεται για τους Εφόρους, σε Ηρόδ. **5.** Μέσ., προκαλώ σε μάχη, στον ίδ. **II.** Παθ., λαμβάνω νέο όνομα, μετονομάζομαι, στον ίδ.· αποκαλούμαι, καλούμαι με παρατσούκλι, σε Ξεν. **III.** προσάπτω κατηγορία εναντίον, *τί τινι*, σε Θουκ.· *ταῦτ' ἐπικαλεῖς*; αυτή είναι η κατηγορία σου; σε Αριστοφ. — Παθ., *τὰ ἐπικαλούμενα χρήματα*, τα χρήματα που κατηγορήθηκε ότι είχε στην κατοχή του, σε Ηρόδ.

ἐπι-κᾶλύπτω, μέλ. *-ψω*, **I.** σκεπάζω, κλείνω, συγκαλύπτω, κρύβω, τυλίγω, σε Ησιόδ., Πλάτ. **II.** θέτω ως σκέπαστρο, επικάλυμμα, *βλεφάρων ἐπ. φᾶρος*, σε Ευρ.

ἐπικαμπή, ή (ἐπικάμπτω), κλίση, καμπή, στροφή ή γωνία κτιρίου, σε Ηρόδ.· *ἐπ. ποιεῖσθαι*, παρατάσσουν το στράτευμά τους γωνιωδώς, δηλ. με τις πτέρυγες (με τα άκρα) να σχηματίζουν γωνίες με το κέντρο, έτσι ώστε να μπορούν να προσβάλλουν τον εχθρό κι από τις δύο πλευρές, σε Ξεν.

ἐπικαμπής, -ές, λυγισμένος, κυρτός, καμπύλος, ελικοειδής, σε Πλούτ., Λουκ. **ἐπι-κάμπτω**, μέλ. *-ψω*, λυγίζω έτσι ώστε να σχηματισθεί γωνία — Παθ., κινώ τα άκρα του στρατεύματος προς τα εμπρός, έτσι ώστε να σχηματίσω γωνίες με το κέντρο και να προσβάλλω τον εχθρό κι απ' τις δύο πλευρές, σε Ξεν.

ἐπι-καμπύλος[ῦ], -ον, καμπυλωτός, λυγισμένος, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπί-κᾶρ, επίρρ., στο κεφάλι, βλ. [κάρ](#) II.

ἐπι-καρπία (καρπός), επικαρπία ιδιοκτησίας, εισόδημα, κέρδος, αντίθ. προς το κεφάλαιο (*τὰ ἀρχαῖα*), σε Δημ.

ἐπι-καρπίδιος, -ον (καρπός), αυτός που γίνεται πάνω στον καρπό, σε Ανθ.

ἐπι-κάρσιος, -α, -ον, = *ἐγ-κάρσιος*, σταυρωτός, σταυροειδής, γωνιώδης, ιδίως, ορθής γωνίας, πλάγιος, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· *τὰ ἐπικάρσια*, η περιοχή που εκτείνεται κατά την παραλία, αντίθ. προς *τὰ ὄρθια* (κατά ορθές γωνίες προς την παραλία), στον ίδ.· με γεν., *τριήρεας τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας*, σχηματίζοντας γωνία προς το ρεύμα του Πόντου, στον ίδ. (αμφιβ. προέλ. του *-κάρσιος*).

ἐπι-καταβαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, **1.** κατεβαίνω σε ένα μέρος, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** κατέρχομαι εναντίον εχθρού, στον ίδ.

ἐπι-καταβάλλω, μέλ. *-καταβαλῶ*, αφήνω κάτι να πέσει προς τα κάτω, *τὰ ὄτα*, σε Ξεν.

ἐπι-κατάγομαι, Παθ., έρχομαι προς την ξηρά μαζί με ή μετά από, σε Θουκ.

ἐπι-καταδαρθάνω, αόρ. β' *-έδαρθον*, αποκοιμιέμαι μετά από, σε Θουκ., Πλάτ.

ἐπι-καταίρω, αμτβ., ορμώ, πέφτω πάνω σε, *τινί*, σε Πλούτ.

ἐπι-κατακλύζω, υπερχειρίζω, *τήν Ασίην*, σε Ηρόδ.

ἐπι-κατακοιμάομαι, αποθ., κοιμάμαι επάνω σε, σε Ηρόδ.

ἐπι-καταλαμβάνω, μέλ. -*λήγομαι*, προφταίνω, καταλαμβάνω, κυριεύω, *τινά*, σε Θουκ., Πλάτ.

ἐπι-καταλλάγή, ἦ, νομισματική διαφορά, μείωση τιμής, έκπτωση, σε Θεόφρ.

ἐπι-καταμένω, μέλ. -*μενῶ*, παραμένω περισσότερο χρόνο, σε Ξεν.

ἐπι-καταπίπτω, μέλ. -*πεσοῦμαι*, ρίγνομαι, πέφτω πάνω σε κάποιον, σε Λουκ.

ἐπι-κατάρατος, -ον, καταραμένος, σε Κ.Δ.

ἐπι-καταρρέω, μέλ. -*ρεύσομαι*, πέφτω πάνω σε, *τινί*, σε Πλούτ.

ἐπι-καταρρήγνυμαι, Παθ., πέφτω ορμητικά, κατέρχομαι με ορμή κάτω, σε Πλούτ.

ἐπι-καταρριπτέω, καταρρίπτω κατόπιν, σε Ξεν.

ἐπι-κατασφάζω, Αττ. -*ττω*, μέλ. -*ζω*, σφάζω επάνω σε, *τινά τῷ νεκρῷ*, *ἑαυτὸν τῷ τύμβῳ*, σε Ηρόδ.

ἐπι-κατατέμνω, μέλ. -*τεμῶ*, εκτελώ εργασίες σε ορυχείο πέρα από τα όρια, σε Δημ.

ἐπι-καταψεύδομαι, αποθ., ψεύδομαι πέρα για πέρα, ασύστολα, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπι-κάτειμι (*εἶμι* ἴβο), κατεβαίνω μέσα σε, σε Θουκ.

ἐπι-κατέχω, συγκρατώ, κωλύω, εμποδίζω, σε Λουκ.

ἐπίκαιτος, -ον (*ἐπικαίω*), καμένος στην άκρη, Λατ. *praestus*, σε Ηρόδ.

ἐπικάω[*ᾱ*], Αττ. αντί *ἐπικαίω*.

ἐπί-κειμαι, απαρ. -*κεῖσθαι*, Ἰων. -*κέεσθαι*, χρησιμ. ως Παθ. του *ἐπιτίθημι*, κείμαι επάνω σε κάτι. **I. 1.** λέγεται για θύρες, κλείνομαι, σε Ομήρ. Οδ., Θεόγν. **2.** τοποθετούμαι σε ή επάνω, με δοτ., σε Ησίοδ., Θεόκρ. **3.** λέγεται για νησιά, *νησοὶ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι*, κείμενες σε απόσταση από τη Λήμνο, σε Ηρόδ.· ομοίως και, *ἐπ. τῇ Θρηῖκῃ*, στον ίδ.· *αἱ νῆσοι αἱ ἐπικείμεναι*, νησιά που βρίσκονται πλησίον της παραλίας, σε Θουκ. **II. 1.** ασκώ πίεση πάνω σε, πιέζω σε συμφωνία, σε Ηρόδ.· ασκώ πίεση σε εχθρό που υποχωρεί, με δοτ., στον ίδ., Αριστοφ. κ.λπ. **2.** επικρέμαμαι, δεσπίζω, Λατ. *imminere*, με δοτ., σε Ξεν.· λέγεται για ποινές, *θάνατος ἢ ζημίη ἐπικέεται*, η επιβαλλόμενη τιμωρία είναι θάνατος, σε Ηρόδ.· *ζημίη ἐπέκειτο στατήρ*, σε Θουκ. **III.** με αιτ. πράγμ., *ἐπικείμεναι κάρα κυνέας*, έχοντας τα κεφάλια τους καλυμμένα με περικεφαλαίες, σε Ευρ.· *πρόσωπον ἐπικείμενος*, υποδυόμενος, παριστάνοντας έναν χαρακτήρα, έναν ρόλο, σε Πλούτ.

ἐπι-κείρω, Επικ. αόρ. α' *ἐπέκερσα*. **I.** κόβω, αποκόπτω, τέμνω, σε Ομήρ. Ιλ.

II. μεταφ., περικόπτω, διακόπτω, κωλύω, παρεμποδίζω, Λατ. *praecidere*, στο ίδ.

ἐπικέκλετο, γ' ενικ. Επικ. αορ. β' του *ἐπικέλομαι*.

ἐπικέκλιμαι, Παθ. παρακ. του *ἐπικλίνω*.

ἐπι-κεῶδέω, μέλ. -*ήσω*, φωνάζω, επιδοκιμάζω, επευφημώ, επικροτώ, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπικέλευσις, -εως, ἦ, προτροπή, ενθάρρυνση, σε Θουκ.

ἐπι-κελεύω, μέλ. -*σω*, παρακινώ, προτρέπω, απόλ. ή με δοτ., σε Ευρ.· επίσης, με αιτ. προσ., σε Θουκ.

ἐπι-κέλλω, μέλ. -*κέλσω*, αόρ. α' *έκελσα*. **1.** οδηγώ στην ξηρά, Λατ. *appellere*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** απόλ., εξοκέλλω, στο ίδ.

ἐπι-κέλομαι, Επικ. γ' ενικ. αορ. β' *ἐπικέκλετο*. αποθ., επικαλούμαι, *τινα*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-κεντρίζω, μέλ. -σω, κεντρίζω με τον πτερνιστήρα, σε Ανθ.

ἐπι-κεράννυμι, μέλ. -κεράσω, απαρ. αορ. α΄ -κρήσαι (Επικ. αντί -κεράσαι)· αναμειγνύω, ανακατεύω συμπληρωματικά, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-κερδαίνω, κερδίζω επιπροσθέτως, σε Πλούτ.

ἐπι-κέρδια, τά (κέρδος), κέρδη εμπορίου ή εργασιών, σε Ηρόδ.

ἐπι-κερτομέω, μέλ. -ήσω, **I.** κοροϊδεύω, περιπαίζω, *ἐπικερτομέων*, αυτός που κοροϊδεύει, περιγελά, χλευαστής, σε Ομηρ.· με ηπιώτερη σημασία, αυτός που γελά, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** με αιτ., κατακρίνω, κατηγορώ, κακολογώ κάποιον, σε Ηρόδ.· πειράζω, ενοχλώ, σε Θεόκρ.

ἐπι-κεύθω, μέλ. -σω, αποκρύπτω, καταχωνιάζω, κρύβω, σε Όμηρ.

ἐπι-κῆδειος, -ον (κῆδος), αυτός που γίνεται ή λέγεται σε ταφή, νεκρικός, επικήδειος, σε Ευρ.· *ἐπικήδειον*, τό, θρήνος, ελεγεία, σε Πλούτ.

ἐπικήριος, τό, = το επόμ., σε Ηράκλειτ. παρά Λουκ.

ἐπίκηρος, -ον (κῆρ), υποκείμενος σε θάνατο, φθαρτός, εφήμερος, σε Αριστ.

ἐπικηρῦκεία, ή, αποστολή πρεσβείας για σύναψη ειρήνης, είσοδος σε διαπραγματεύσεις, σε Δημ.

ἐπικηρῦκευμα, -ατος, τό, αίτημα, απαίτηση που εκφράζεται μέσω κήρυκα, σε Ευρ.

ἐπι-κηρῦκεύομαι (κηρυκεύω),· **1.** αποθ., αγγέλλω με κήρυκα, *τινι ή πρόσ τινα*, σε Ηρόδ.· *ὥς τινα*, σε Θουκ.· με δοτ. και απαρ., στέλνω μήνυμα καλώντας, αξιώνοντας από, κάποιους να κάνουν κάτι, στον ίδ.·

ἐπικηρυκευομένων, μηνυμάτων που έχουν αποσταλεί, στον ίδ. **2.** στέλνω πρέσβεις προς σύναψη ειρήνης, καταθέτω προτάσεις για σύναψη ειρήνης, σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** λέγεται για ιδιωτικές υποθέσεις, διαπραγματεύομαι, *τινι* με κάποιον, σε Δημ.

ἐπι-κηρύσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I. 1.** γνωστοποιώ με προκήρυξη, σε Αισχύλ., στην Παθ. **2.** λέγεται για ποινές, *ἐπ. θάνατον τήν ζημίαν*, θέτω τον θάνατο ως ποινή, προγράφω θανάσιμη τιμωρία, σε Ξεν.· *ἐπ. ἀργύριον ἐπί τινι*, ορίζω χρηματική αμοιβή για το κεφάλι κάποιου, σε Ηρόδ. **3.** προσφέρω ως ανταμοιβή, σε Πλούτ. **II.** εκθέτω σε δημοπρασία, στον ίδ.

ἐπι-κίδνημι, διανέμω, σκορπίζω, Χρησμ. παρ' Ηροδ. — Παθ., *ὔδωρ ἐπικίδναται αἶαν*, εξαπλώνεται, κατακλύζει ολόκληρη τη γη, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς*, για όσο χρονικό διάστημα απλώνεται το φως της αυγής, στο ίδ.

ἐπι-κινδυνεύομαι, Παθ., βρίσκομαι σε κίνδυνο, διακινδυνεύω, σε Δημ.

ἐπι-κίνδυνος, -ον, αυτός που βρίσκεται σε κίνδυνο, επικίνδυνος, επισφαλής, αβέβαιος, ακροσφαλής, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· λέγεται για πρόσωπο, *ἐπικίνδυνος ἦν μὴ λαμφθείη*, βρισκόταν σε κίνδυνο μήπως καταληφθεί, σε Ηρόδ.· *ἐπίρρ. -νωσ*, σε αβέβαιη ή κρίσιμη κατάσταση, σε Σοφ.· υπό δική μου, προσωπική μου ευθύνη, σε Θουκ.

ἐπι-κίρνημι, Ιων. αντί *ἐπικεράννυμαι* — Παθ., *ἐπι-κίρναμαι*, σε Ηρόδ.

ἐπι-κίρημι, αόρ. α΄ *ἐπ-έχρησα*, δανείζω, *τί τινι*, σε Πλούτ.

ἐπί-κλᾶρος, Δωρ. αντί *ἐπικλήρος*.

ἐπί-κλαυτος, -ον, θρηνητικός, ένδακρυς, γοερός, σε Αριστοφ.

ἐπι-κλάω, μέλ. -άσω [ᾗ], λυγίζω προς ή επιπλέον — Παθ., λυγίζομαι στα δύο, σε Λουκ. **II.** μεταφ., κάμπτω, λυγίζω, *τινα*, σε Πλούτ. — Παθ., *ἐπικλασθήναι τῇ γνώμῃ*, κάμπτομαι στο ηθικό, χάνω το θάρρος μου, σε Θουκ.· αλλά επίσης, κάμπτομαι ή ευσπλαχνίζομαι, στον ίδ.

ἐπι-κλείω, Αττ. -κλήω, μέλ. -κλείσω, -κλήσω· κλείνω κάτι, όπως μία πόρτα, σε Αριστοφ. — Μέσ., σε Λουκ.

ἐπι-κλείω, εκτιμώ, εγκωμιάζω, εκθειάζω ή επαινώ, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπίκλημα, -ατος, τό (ἐπικαλέω), κατηγορία, κατηγορητήριο, σε Σοφ., Ευρ.

ἐπίκλην, επίρρ. (*ἐπικαλέω*), κατ' επίκληση, κατ' επωνυμία, ονομαστικά, σε Πλάτ.

ἐπί-κληρος, Δωρ. **-κλᾶρος, ἤ**, κληρονόμος (γυναίκα), σε Αριστοφ. κ.λπ.

ἐπι-κληρώω, Δωρ. **-κλᾶρώω**, μέλ. *-ώσω*, απονέμω κάτι σε κάποιον με κλήρο, *τί τινι*, σε Δημ. κ.λπ.

ἐπίκλησις, -εως, ἤ (ἐπικαλέω), **I. 1.** επώνυμο ή πρόσθετο όνομα· αιτ. χρησιμ.

απόλ. ως επίρρ., κατ' επωνυμία, *Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶδες ἐπίκλησιν καλέουσι*,

Ἀστυάνακτα, όπως τον αποκαλούν ως παρωνύμιο (το κανονικό όνομά του

ήταν Σκάμανδρος), σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** γενικά, όνομα, παρωνύμιο, σε Θουκ.

3. κακό όνομα, στον ίδ. **II.** επίκληση, έκκληση, προσφυγή, σε Πλούτ., Λουκ.

ἐπίκλητος, -ον (ἐπικαλέω), **1.** βοηθός στον πόλεμο, αυτός που έχει κληθεί

ως σύμμαχος, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** ιδιαίτερος προσκεκλημένος, συγκληθείς, σε

Ηρόδ.· *ἐπίκλητοι*, ιδιωτικοί, μυστικοί σύμβουλοι (του βασιλιά), στους Πέρσες,

στον ίδ. **3.** υπεράριθμος προσκεκλημένος, Λατ. *umbra*, σε Αριστοφ.

ἐπικλινής, -ές (ἐπι-κλίνω), κατηφορικός, κεκλιμένος, κατωφερής, σε Θουκ.,

Πλούτ.

ἐπι-κλίνω, μέλ. *-κλινῶ*, **I.** βάζω πόρτα σε· Παθ., *μηχ. παρακ.*, *ἐπικεκλιμένα*

σανίδες, κλειστές πόρτες, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** κλίνω, λυγίζω προς, *τὰ ὧτα ἐπ.*,

σε Ξεν. — Παθ., *κεραῖαι ἐπικεκλιμένα*, δοκάρια προσκείμενα προς τον τοίχο,

ώστε να σχηματίζουν γωνία, σε Θουκ. **2.** αμτβ., στηρίζομαι, ακουμπώ, *πρόστι*,

σε Δημ. **III.** Παθ., κείμει απέναντι ή κοντά σε ένα μέρος, με *δοτ.*, σε Ευρ.

IV. στην Παθ., επίσης, κάθομαι στο τραπέζι, σε Ανθ.

ἐπί-κλοπος, -ον (κλέπτω), **1.** αυτός που έχει συνήθεια να κλέβει, πανούργος,

σε Όμηρ., Αισχύλ. **2.** με *γεν.*, *ἐπίκλοπος μύθων*, πανούργος, πονηρός στα

λόγια, σε Όμηρ.

ἐπι-κλύζω, μέλ. *-ύσω*, **1.** βρέχω, σε Ομήρ. Ιλ., Θουκ. **2.** μεταφ., κατακλύζω,

γεμίζω νερά, πλημμυρίζω, σε Ευρ.· *ἐπ. τινά κακοῖς*, σε Λουκ. **3.** μεταφ.,

επίσης, εξαφανίζω, εξοφλώ τα χρέη, καλύπτω τα έξοδα, σε Αισχίν.

ἐπίκλῦσις, -εως, ἤ, πλημμύρα, υπερχειλίση, σε Θουκ.

ἐπι-κλύω, = *ἐπακούω*, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ.· με *γεν.*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-κλώθω, μέλ. *-κλώσω*, κλώθω, απονέμω, αποφασίζω, λέγεται για τις

Μοίρες που έκλωθαν το νήμα του πεπρωμένου· *έπειτα*, γενικά, ορίζω,

καθορίζω ως μοίρα ή πεπρωμένο κάποιου, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· *ομοίως*,

στη Μέσ., σε Όμηρ. — Παθ. *μηχ. αορ. α'*, *τὰ ἐπικλωσθέντα*, όσα είναι γραφτό

να γίνουν, σε Πλάτ.

ἐπι-κνάω, Επικ. γ' ενικ. παρατ. *ἐπικνή* (αντί *ἐπέκναε*), ξύνω ή τρίβω επάνω

σε, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.

ἐπι-ικνέομαι, Ιων. αντί *ἐφ-ικνέομαι*.

ἐπι-κνίζω, μέλ. *-σω*, κόβω πάνω στην επιφάνεια, σε Ανθ.

ἐπι-κοιμάομαι, μέλ. *-ήσομαι* — Παθ., αποκοιμείμαι με κάτι ή επάνω σε κάτι,

με *δοτ.*, σε Πλάτ., Λουκ.

ἐπι-κοινόομαι, Μέσ., ζητώ την συμβουλή, *τινι περί τινος*, σε Πλάτ.

ἐπί-κοινος, -ον, κοινός μεταξύ πολλών, τυχαίος, σε Ηρόδ.· αυτός που μετέχει

ισότιμα σε κάτι, με *γεν.*, σε Ευρ.· *ουδ. πληθ.*, *ἐπίκοινα* ως επίρρ., από κοινού,

σε Ηρόδ.

ἐπι-κοινωνέω, μέλ. *-ήσω*, **1.** επικοινωνώ με κάποιον, με *δοτ.*, σε Πλάτ. κ.λπ.

2. έχω μερίδιο, μετέχω σε κάτι από κοινού με κάποιον άλλο, *τινός τινι*, στον

ιδ.

ἐπι-κομπάζω, μέλ. -σω, προσθέτω, συμπληρώνω με κομπασμό ή καυχίμαι, σε Ευρ., Πλούτ.

ἐπι-κομπέω, μέλ. -ήσω, **1.** = το προηγ. **I**, σε Θουκ. **2.** καυχίμαι για, *τι*, στον ίδ.

ἐπίκοπος, -ον, κατάλληλος για κόψιμο· ως ουσ., *ἐπίκοπον*, τό, κορμός δέντρου που χρησιμοποιείται στον τεμαχισμό ξύλων, σε Λουκ.

ἐπι-κόπτω, μέλ. -ψω, **1.** κτυπώ από πάνω, κόβω δέντρο, υλοτομά, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., περικόπτω, διακόπτω, εμποδίζω, κατακρίνω, επιπλήττω, σε Πλούτ. **3.** στη Μέσ., κτυπώ το στήθος μου, θρηνώ για κάποιον άλλο, με αιτ., σε Ευρ.

ἐπι-κορύσσομαι, Μέσ., εξοπλίζομαι, οπλίζομαι εναντίον, *τινι*, σε Λουκ.

ἐπικοσμέω, μέλ. -ήσω, προσθέτω κοσμήματα, κοσμώ μετά ή διακοσμώ επιπλέον, σε Ηρόδ.· *θεὰν ἐπ.*, τιμώ, πανηγυρίζω, γιορτάζω, σε Αριστοφ., Ξεν.

ἐπί-κοτος, -ον, οργισμένος, εκδικητικός, σε Αισχύλ.· *ἐπίκοτος τροφᾶς*, εξοργισμένος έναντι των γιων που ανέθρεψε, στον ίδ.· *ἐπίρρ. -τως*, οργισμένα, θυμωμένα.

Ἐπικούρειος, -ον, αυτός που ανήκει στον Επίκουρο, σε Ανθ.· *οἱ Ἐπ.*, οι Επικούρειοι φιλόσοφοι, σε Λουκ.

ἐπικουρέω, μέλ. -ήσω (*ἐπίκουρος*)· **I** υπηρετώ ως σύμμαχος, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· *τινι*, σε κάποιον, σε κάτι, σε Θουκ. κ.λπ. **II. 1.** γενικά, συνδράμω ή βοηθώ σε ανάγκη, *τινί*, σε Ευρ., Αριστοφ.· με δοτ. *πράγμ., νόσοις ἐπικουρεῖν*, παρέχω βοήθεια στον ασθενή, σε Ξεν.· *ἐσθῆς ἐπικουρεῖ τινι*, του είναι χρήσιμη, στον ίδ.· *ἐπ. τροφῆ*, φροντίζει για αυτήν, σε Αισχίν. **2.** με αιτ. *πράγμ., ἐπικουρεῖν τινι χειμῶνα*, τον κρατώ μακριά από κάποιον, Λατ. *defendere*, σε Ξεν.

ἐπικούρημα, -ατος, τό, μέσο προστασίας, *χιόνος* εναντίον του χιονιού, σε Ξεν.

ἐπικούρησις, -εως, ἡ, προστασία, *κακῶν*, έναντι των κακῶν, σε Ευρ.

ἐπικουρία, Ιων. -ίη, ἡ (*ἐπικουρέω*)· **I** βοήθεια, συνδρομή, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **II.** βοηθητική, ενισχυτική ή μισθοφορική δύναμη, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπικουρικός, -ή, -όν (*ἐπικουρέω*), **1.** αυτός που χρησιμεύει ως βοήθεια, βοηθητικός, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για στρατεύματα, βοηθητικά, ενισχυτικά, συμμαχικά, σε Θουκ.· *τὸ ἐπικουρικόν = ἐπικουρία* **II**, στον ίδ.

ἐπί-κουρος, ὁ, I. 1. βοηθός, σύμμαχος, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· λέγεται για τους συμμάχους της Τροίας, *Τρῶες ἢ δ' ἐπίκουροι*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** στην Αττ., οι *ἐπίκουροι* ήταν μισθοφορικά στρατεύματα, αντίθ. προς τους γηγενείς στρατιώτες, τους πολίτες-στρατιώτες (*πολίται*), σε Θουκ., Ξεν. **3.** = *δορυφόροι*, οι σωματοφύλακες των βασιλιάδων, σε Ηρόδ. **II. 1.** ως επίθ., βοηθός, αρωγός, με δοτ. προσ., σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ. κ.λπ. **2.** με γεν. *πράγμ.*, υπερασπιστής ή αυτός που προστατεύει, σε Σοφ., Ευρ., Ξεν.

ἐπι-κουφίζω, μέλ. Αττ. -ιδῶ, **I.** ελαφρώνω, ανακουφίζω πλοίο πετώντας μέρος του φορτίου του, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ἐπ. τοὺς πόλους*, ανακουφίζω τους κόπους κάποιου, σε Ξεν.· με γεν. *πράγμ.*, ανακουφίζω, ξαλαφρώνω από βάρος, σε Ευρ. **II.** υποβαστάζω, υποστηρίζω, σε Σοφ.· μεταφ., ανακουφίζω, ενθαρρύνω, σε Ξεν.

ἐπι-κράζω, παρακ. -κεκρᾶγα, φωνάζω σε ή προς, *τινί*, σε Λουκ.

ἐπι-κραίνω, Επικ. -κραιαίνω· μέλ. -κρᾶνῶ, ἀόρ. α' -έκρᾶνα, Επικ. -έκρηνα και -εκρήνηνα· εκτελώ, πετυχαίνω, εκπληρώνω, σε Ομήρ. Ιλ.· *νῦνμοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλωρ*, παραχώρησε, πραγματοποίησέ μου τώρα αυτή την

προσευχή, εκπλήρωσέ την, στο ίδ. — Παθ., *χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο*, ολοκληρώθηκαν με χρυσάφι, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπί-κρᾶνον, τό (κράς), I. αυτό που τοποθετείται πάνω στο κεφάλι, κεφαλόδεσμος, καπέλο, σε Ευρ. **II.** κιονόκρανο, στον ίδ.

ἐπικράτεια, ἡ (ἐπικραΐτης), I. κυριότητα, κυριαρχία, κατοχή, σε Ξεν. **II.** λέγεται για χώρα, βασίλειο, κυριαρχία, κτήση, στον ίδ.

ἐπι-κράτέω, μέλ. -ήσω, I. άρχω, κυβερνώ, με δοτ., σε Ομηρ.· απόλ., έχω δύναμη ή κρατώ την εξουσία, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** επικρατώ στη μάχη, νικώ, κυριεύω, κατακτώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.** με γεν., επικρατώ, αποκτώ την κυριαρχία έναντι του εχθρού, στον ίδ., Αττ.· επίσης, γίνομαι κύριος, Λατ. *potiri, τῆς θαλάσσης, τῶν Ἑλλήνων*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **3.** γενικά, είμαι ανώτερος, υπερισχύω, *τῶ ναυτικῶ*, σε Θουκ.· *κατὰ θάλασσαν*, σε Ξεν.

ἐπι-κράτης, -ές (κράτος), αυτός που επικρατεί, κύριος πράγματος· μόνο στον συγκρ., *ἐπικρατέτερος*, ανώτερος, υπέρτερος, σε Θουκ.· *ἐπίρρ.*, *ἐπικρατέως*, με ακαταμάχητη δύναμη, παράφορα, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ἐπικράτησις, -εως, ἡ, νίκη έναντι, *τινος*, σε Θουκ.

ἐπι-κρεμάννυμι και -ύω, μέλ. -κρεμάσω [ᾶ], Αττ. -κρεμῶ· αόρ. *ἀ' -εκέρασσα*, Επικ. απαρ. *-κρήσαι· I.* κρεμώ κάτι πάνω σε, *τί τινι*, σε Θέογν. **II.** Παθ., *ἐπικρέμαμαι*, αόρ. *ἀ' -εκρεμάσθην·* κρέμομαι από πάνω, λέγεται για βράχο, σε Ομηρ. Ὑμν., Πλούτ.· μεταφ., *ἐπίκειμαι*, απειλώ, Λατ. *imminere*, σε Θουκ.

ἐπικρήνηνον, Επικ. προστ. αορ. ἀ' του ἐπικραίνω· ἐπικρήνειε, γ' ενικ. ευκτ.

ἐπι-κρήσαι, Επικ. αντί -κεράσαι, απαρ. αορ. ἀ' του ἐπικεράννυμι.

ἐπι-κρίνω, [ῖ], μέλ. -κρίνω, αποφασίζω, ορίζω, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἐπ-ίκριον, τό, κεραία, αντένα ιστίου πλοίου, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-κροτέω, μέλ. -ήσω, κάνω κρότο πάνω στο έδαφος, σε Ησίοδ.

ἐπί-κροτος, -ον, αυτός που έχει πατηθεί υπερβολικά, λέγεται για το έδαφος, σε Ξεν.

ἐπι-κρούω, μέλ. -σω, χτυπά πάνω σε, *ἐπ. χθονὰ βάκτροις*, χτυπώντας τη γη με ραβδιά, σε Αισχύλ.

ἐπι-κρύπτω, μέλ. -ψω, αόρ. β' ἐπέκρῦφον· συγκαλύπτω, κρύβω, σε Αισχύλ., Πλάτ. — Μέσ., κρύβω, αποκρύπτω, στον ίδ., Δημ.· μεταμφιέζομαι, αποκρύπτομαι, κρύβω το σκοπό μου, σε Θουκ., Πλούτ.· *ἐπικρυπτόμενος*, με μυστικότητα ή εχεμύθεια, κρυφά, μυστικά, σε Ξεν.

ἐπίκρυφος, -ον, κρυφός, άδοξος, άσημος, σε Πλούτ.

ἐπίκρυψις, -εως, ἡ, μυστικότητα, σε Πλούτ.

ἐπι-κρώζω, κρώζω ή κοάζω, γκρινιάζω σε ή φωνάζω εναντίον, σε Αριστοφ.

ἐπι-κτάομαι, μέλ. -κτῆσομαι, αποθ., αποκτώ ή κερδίζω επιπλέον, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

ἐπι-κτείνω, μέλ. -κτενῶ, σκοτώνω επιπλέον ή ξανά, σε Σοφ.

ἐπι-κτέονται, Ιων. αντί -κτάονται.

ἐπίκτησις, -εως, ἡ, πρόσθετο απόκτημα, πρόσθετο κέρδος, σε Σοφ.

ἐπί-κτητος, -ον, αυτός που αποκτήθηκε επιπλέον ή επιπροσθέτως, ο άρτι αποκτηθείς, αυτός που αποκτήθηκε προ ολίγου, σε Ηρόδ., Αττ.· *ἐπ. γῆ*, λέγεται για το Δέλτα της Αιγύπτου, σε Ηρόδ.

ἐπι-κτυπέω, μέλ. -ήσω, κάνω θόρυβο μετά, αντηχώ, αντιλαλώ, απηχώ, σε Αριστοφ.

ἐπι-κῦδῆς, -ές (κῦδος), ένδοξος, λαμπρός, επιφανής, σε Ξεν.

ἐπι-κῦίσκομαι, Παθ., εγκυμονώ, κυφορώ εκ νέου, σε Ηρόδ.

ἐπι-κυκλέω, αμτβ., έρχομαι σε διαδοχικούς κύκλους πάνω σε, σε Σοφ.

ἐπι-κῦμαίνω, μέλ. -ᾶνῶ, χύνομαι κατά κύματα πάνω σε, σε Πλούτ.

ἐπι-κύπτω, μέλ. -*ψω*, σκύβω ή σκύβω από πάνω, *ἐπ. ἐπί τι*, σκύβω προς τα κάτω για να πιάσω κάτι, σε Ξεν.· στηρίζομαι, ακουμπώ πάνω σε, *τινί*, σε Λουκ.

ἐπι-κῦρόω, μέλ. -*ώσω*, επιβεβαιώνω, επικυρώνω, εγκρίνω, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· με απαρ., σε Ευρ.

ἐπι-κυρτώω, μέλ. -*ώσω*, κλίνω προς τα μπροστά, σε Ησίοδ.

ἐπι-κύρω[ῦ], Επικ. παρατ. *ἐπικῦρον*, Επικ. αόρ. *ἀ΄ ἐπικύρσα* ή *ἐπικύρησα*· **I**. σκοντάφτω πάνω, βρίσκω τυχαία, συναντώ, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **II**. με γεν., έχω μερίδιο σε κάτι, σε Αισχύλ.

ἐπι-κυψέλιος, ὁ (κυψέλη), φύλακας των κυψελών, σε Ανθ.

ἐπι-κωκῶω, μέλ. -*ύσω [ῶ]*, θρηνώ για κάποιον ή για κάτι, με αιτ., σε Σοφ.

ἐπι-κωλύω, μέλ. -*ύσω [ῶ]*, εμποδίζω, κωλύω, αναχαιτίζω, ανακόπτω, σε Σοφ., Θουκ.

ἐπι-κωμάζω, μέλ. -*σω*, ορμώ μέσα όπως οι κωμαστές, πραγματοποιώ θορυβώδη επίθεση, σε Αριστοφ.· *εἰς τὰς πόλεις*, σε Πλάτ. — Παθ., κακομεταχειρίζομαι, κακοποιούμαι χονδροειδώς ή προσβάλλομαι, σε Πλούτ.

ἐπι-κωμωδέω, μέλ. -*ήσω*, σατιρίζω σε κωμωδία, διακωμωδῶ, σε Πλάτ.

ἐπί-κωπος, -ον (κώπη), αυτός που βρίσκεται πέρα για πέρα, τελειώς ή όσο παίρνει, σε Αριστοφ.

ἐπιλαῖβεῖν, απαρ. αορ. β΄ του *ἐπιλαμβάνω*.

ἐπι-λαγχάνω, μέλ. -*λήζομαι*, **I**. κληρώνομαι έπειτα από κάποιον άλλο, σε Αισχίν. **II**. παρακ. *ἐπι-λέλογχα*, πέφτω εν συνεχεία στο μερίδιο κάποιου, σε Σοφ.

ἐπι-λάζυμαι, αποθ., κρατώ σφιγτά, κλείνω, σε Ευρ.

ἐπιλαθεῖν, -λαθέσθαι, απαρ. Ενεργ. αόρ. β΄ και Μέσ. του *ἐπι-λανθάνω*.

ἐπιλάθεται[α], Δωρ. αντί -*λήθεται*.

ἐπι-λαμβάνω, μέλ. -*λήψομαι*, αόρ. β΄ -*έλαβον*, παρακ. -*είληφα*, Παθ. - *είλημμαι*· **I. 1. α)** καταλαμβάνω, κυριεύω, προσβάλλω, λέγεται για ασθένεια, σε Ηρόδ., Θουκ. — Παθ., *τήν αἴσθησιν ἐπιληφθείς*, Λατ. *sensibus captus*, σε Πλούτ. **β)** λέγεται για γεγονότα, καταλαμβάνω ξαφνικά, αιφνιδιάζω, σταματώ, εμποδίζω, σε Θουκ. **2.** εκτεινόμαι, φθάνω, σε Ξεν.· *ἔτη ὀκτῶ ἐπ.*, ξεπερνῶ τα οχτώ χρόνια, σε Θουκ. **3.** πιάνω, κρατώ, σταματώ, ιδίως μέσω πίεσης, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *ἐπ. τινὰ τῆς ὀπίσω ὁδοῦ*, τον εμποδίζω απ' το να επιστρέψει, σε Ηρόδ. **4.** μεταφ., *πολὸν χῶρον ἐπ.*, καταλαμβάνω πολύ χώρο, τον διαβαίνω γρήγορα, ορμητικά, όπως το *contere campum* του Βιργ., σε Θεόκρ. **II. 1.** Μέσ. με Παθ. παρακ., κρατιέμαι πάνω σε, πιάνομαι από, πιάνω, με γεν., σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** επιτίθεμαι, *τινος*, σε Ξεν. **3.** κατάσχω, συλλαμβάνω, *τινος*, σε Δημ. **4.** καταλαμβάνω, παίρνω, αποκτώ, *προστάτεω* ηγεμόνα, *προφάσιος* πρόσχημα, πρόφαση, σε Ηρόδ. **5.** λέγεται για τόπο, φθάνω, προσεγγίζω, *τῶν ὀρῶν*, σε Πλούτ. **6.** επιχειρώ κάτι, με γεν., στον ίδ. **7.** παίρνω τον λόγο, διακόπτω κάποιον που μιλά (πρβλ. [ὑπολαμβάνω](#)), σε Πλάτ.· εναντιώνομαι, φέρνω αντίρρηση σε, σε Ξεν.

ἐπι-λαμπρύνω, μέλ. -*ύνῶ*, κάνω κάτι λαμπρό, κοσμῶ, στολίζω, σε Πλούτ.

ἐπίλαμπτος, -ον, Ιων. αντί *ἐπίληπτος*.

ἐπι-λάμπω, μέλ. -*ψω*, **1.** λάμπω κατόπιν ή αμέσως μετά, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *ἐπιλαμπάσης ἡμέρης*, όταν η μέρα είχε έλθει, είχε λάμψει πλήρως, σε Ηρόδ. **2.** λάμπω πάνω σε, αστράφτω, φωτίζω, με δοτ., σε Πλούτ., Ανθ.

ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, ξεχνῶ, βλ. [ἐπιλήθω](#).

ἐπι-λειάινω, αόρ. *ἀ΄ -ελέηνα*, λειάινω κάτι, *ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην*, δηλ. κάνοντάς την αποδεκτή, σε Ηρόδ.

ἐπι-λέγω, μέλ. -ζω, **I.** διαλέγω, εκλέγω, επιλέγω, σε Ηρόδ. — Μέσ., τῶν Βαβυλωνίων ἐπελέξατο, διάλεξε γι' αυτόν συγκεκριμένους Βαβυλωνίους, στον ιδ.· ομοίως και στην Αττ. — Παθ., ἐπιλεγμένοι ἢ ἐπειλεγμένοι, επίλεκτοι, σε Ξεν. **II. 1.** λέω επιπροσθέτως, συμπληρώνω, προσθέτω περαιτέρω, σε Ηρόδ.

2. αποκαλώ ονομαστικά, στον ιδ. **III.** στην Ιων. επίσης, στη Μέσ. **1.** αναλογίζομαι, ξανασκέφτομαι, τι, σε Ηρόδ.· οὐκ ἐπ., nihil curare, στον ιδ.· με απαρ., περιμένω ἢ προσδοκῶ κάτι, στον ιδ.· ομοίως επίσης και στον Αισχύλ. **2.** επαναλαμβάνω, διαβάζω, σε Ηρόδ.

ἐπι-λείβω, χύνω κρασί πάνω από κάτι, σε Ομήρ. Ιλ.· προσφέρω χοές, κάνω σπονδές, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-λείπω, μέλ. -ψω, **I. 1.** αφήνω πίσω, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **2.** αφήνω κάτι άθικτο, σε Πλάτ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, στερεύω, δεν επαρκῶ, Λατ. deficere, με αιτ. προσ., ὕδωρ μιν ἐπέλιπε, του στέρεψε το νερό, σε Ηρόδ.· ἐπιλείπει με λέγοντα ἢ ἡμέρα, σε Δημ. **2.** στον Ηρόδ., συχνά λέγεται για ποταμούς, ξηραίνομαι, ἐπ. τὸ ῥέεθρον, αφήνουν το ρεύμα τους, την κοίτη τους κενή, σε Ηρόδ.· και επίσης χωρίς το ῥέεθρον, στερεύω, ξηραίνομαι, στον ιδ. **3.** γενικά, δεν επαρκῶ, στερούμαι, στον ιδ., Ξεν. κ.λπ.

ἐπίλειψις, -εως, ἢ, ανεπάρκεια, ἔλλειψη, σε Θουκ.

ἐπίλεκτος, -ον (ἐπιλέγω), εκλεκτός, διαλεχτός, λέγεται για στρατιώτες, σε Ξεν.

ἐπι-λέπω, μέλ. -ψω, αφαιρώ τον φλοιό, ξεφλουδίζω, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπι-λεύσσω, βλέπω προς τα εμπρός, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, κάποιος μπορεί να δει μόνο τόσο μακριά μπροστά από κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπίληθος, -ον, αυτός που προκαλεί λήθη, τινος, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-λήθω, μέλ. -σω, **I.** προξενῶ λήθη ενός πράγματος, με γεν., σε Ομήρ. Οδ.

— Παθ., ξεχνιέμαι, λησμονιέμαι, μτχ. παρακ. ἐπιλησμένος, σε Κ.Δ. **II. 1.** Μέσ., ἐπι-λήθομαι και -λανθάνομαι, μέλ. -λήσομαι, αόρ. β' -ελάθωμην, με Ενεργ. παρακ. -λέληθα και Παθ. -λέλησμαι, υπερσ. -ελελήσμην· αφήνω κάτι να μου διαφύγει, ξεχνῶ, λησμονῶ, με γεν., ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται (Επικ. αντί -ηται), σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης με αιτ., σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· με απαρ., σε Αριστοφ., Πλάτ. **2.** ξεχνῶ συνειδητά, λησμονῶ ηθελημένα, ἐκὼν ἐπιλήθομαι, σε Ηρόδ.

ἐπι-λήϊς, -ίδος, ἢ (λεία), αυτή που έχει ληφθεῖ ως λεία, που έχει κατακτηθεῖ ως λάφυρο, σε Ξεν.

ἐπι-ληκέω, κρατῶ το ρυθμό (με το πόδι), λέγεται για τους χορευτές, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-ληκῦθίστρια, ἢ (λήκυθος), κωμική ονομασία της Μούσας της Τραγικής Ποίησης, στομφώδης, σε Ανθ.

ἐπίληπτος, Ιων. ἐπίλαμπτος, -ον (ἐπιλαμβάνω), **I.** αυτός που συλλαμβάνεται ἢ ανακαλύπτεται επ' αυτοφώρω, σε Σοφ.· με μτχ., ἐπίλαμπος ἀφάσσουσα, αυτή που συλλαμβάνεται την ώρα που ψηλαφεῖ, σε Ηρόδ. **II.** αυτός που υποφέρει, πάσχει από κάτι, σε Δημ.

ἐπιλήπτωρ, -ορος, ὁ, επικριτής, παρά Πλούτ.

ἐπιλησμονή, ἢ, ἔλλειψη μνήμης, σε Κ.Δ.

ἐπιλήσμων, -ον, γεν. -ονος (ἐπιλήθομαι), αυτός που συνηθίζει να ξεχνῶ, ξεχασιάρης, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.· με γεν. πράγμ., σε Ξεν., στον συγκρ. ἐπιλησμονέστερος, εκεί που ο Αριστοφ. παραδίδει το ἐπιλησμότατος (ὅπως αν προερχόταν από θετ. του ἐπίλησμος).

ἐπιλήσομαι, Μέσ. μέλ. του ἐπιλήθομαι.

ἐπίληψις, -εως, ἡ, I. κατάληξη, κυρίευση, σύλληψη, κατάσχεση, σε Πλάτ. **II.**

επιληψία, σεληνιασμός, Λατ. morbus comitialis.

ἐπι-λίγδην, επίρρ., επιπόλαια, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ἐπι-λιμνάζομαι (λίμνη), Παθ., ξεχειλίζω, υπερχειλίζω, σε Πλούτ.

ἐπι-λίπαινω, λιπαίνω ή γυαλίζω, σε Πλούτ.

ἐπιλίπης, -ές (ἐπιλείπω II), = *έλλιπής*, σε Πλούτ.

ἐπι-λιχμάω (λιχμάομαι), = *έπιλείχω*, σε Βάβρ.

ἐπ-ιλίζω, μόνο στον ενεστ., κάνω νεύμα σε κάποιον με το μάτι, ανοιγοκλείνω το μάτι, σε Ομήρ. *Οδ.*· κάνω πονηρό νεύμα, σε Ομηρ. *Ύμν.*

ἐπι-λογίζομαι, μέλ. *Αττ.* -*λογοιῶμαι*, *αόρ. α'* -*ελογισάμην* και -*ελογίσθην*· αποθ., αναλογίζομαι, συμπεραίνω, *ότι...*, σε Ηρόδ.· *έπ. τι*, υπολογίζω κάτι, σε Ξεν.

ἐπίλογος, ὁ (ἐπιλέγω), συμπέρασμα, συναγωγή, σε Ηρόδ.

ἐπί-λογχος, -ον (λόγχη), αυτός που έχει αιχμές, ακιδωτός, σε Ευρ.

ἐπί-λοιπος, -ον, 1. αυτός που έχει απομείνει, υπόλοιπος, σε Ηρόδ., *Αττ. 2.*

λέγεται για χρόνο, αυτό που έρχεται, που πρόκειται να έρθει, το μέλλον, *χρόνος*, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.

ἐπι-λῦπέω, μέλ. —*ήσω*, ενοχλώ επιπλέον ή προσβάλλω παραπάνω, *τινα*, σε Ηρόδ.

ἐπίλυσις, -εως, ἡ, απαλλαγή από κάτι, με γεν., σε Αισχύλ.

ἐπι-λύω, μέλ. -*λύσω [ῥ]*, λύνω, σε Θεόκρ.· απελευθερώνω, αποδεσμεύω, σε Λουκ.· ομοίως και στη Μέσ., σε Πλάτ.· *ἐπιλύεσθαι ἐπιστολάς*, το άνοιγμα γραμμάτων, σε Ηρόδ.

ἐπι-λωβεύω, κοροϊδεύω, υβρίζω, σε Ομήρ. *Οδ.*

ἐπι-μάζιος, -ον (μαζός), = *έπιμαστίδιος*, σε Ανθ.

ἐπι-μαίνομαι, Παθ., με *αόρ. β'* -*εμάνην [ῥ]*, αλλά επίσης Μέσ. -*εμηνάμην*· παρακ. -*μέμνηνα*· **I.** γίνομαι τρελός, παραφρονώ μετά από, τρελαίνομαι για, με *δοτ.*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Αριστοφ.· *απόλ.*, μαίνομαι, είμαι έξω φρενών, σε Αισχύλ.

II. επιτίθεμαι, ορμώ με μανία, *τινι*, σε Ανθ.

ἐπι-μαίομαι· *Επικ.* μέλ. -*μάσσομαι*, *αόρ. α'* -*εμασσάμην*· αποθ., **I.** αποβλέπω σε, αγωνίζομαι να πετύχω, παλεύω να αποκτήσω, αποσκοπώ σε, με *γεν.*, *σκοπέλου ἐπιμαίεο*, κατευθύνσου προς (δηλ. «βάλε πλώρη») τον βράχο, σε Ομήρ. *Οδ.*· μεταφ., *έπιμαίεο νόστου*, αποβλέπε σε επιστροφή, στο *ίδ. II. 1.* με *αιτ.*, επιλαμβάνομαι, αρπάζω, *έπεμαίετο κόπην*, άρπαξε, έδραξε τη λαβή του ξίφους του, στο *ίδ.*· *χείρ'* (δηλ. *χειρι*) *έπιμασσάμενος*, έχοντας αρπάζει (το ξίφος) με το χέρι μου, στο *ίδ. 2.* ψηλαφώ, αισθάνομαι, στο *ίδ.*· *έλκος ήτηρ έπιμάσσειται*, θα ψηλαφήσει, θα εξετάσει την πληγή, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ἐπι-μανθάνω, μέλ. -*μάθησομαι*, μαθαίνω επιπλέον ή μετά από, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπι-μαρτυρέω, μέλ. -*ήσω, I.* φέρω μαρτυρία για κάτι, καταθέτω, σε Πλάτ., κ.λπ. **II.** στη Μέσ., εξορκίζω κάποιον να, *τινι μή ποιείν τι*, σε Ηρόδ.

έπιμαρτυρία, ἡ, επίκληση κάποιου ως μάρτυρα, μαρτυρική κατάθεση, σε Θουκ.

ἐπι-μαρτύρομαι[ῥ], μέλ. -*ῥοῦμαι*, αποθ., **1.** επικαλούμαι κάποιον ως μάρτυρα, επικαλούμαι, προσφεύγω σε, *τοὺς θεούς*, σε Ξεν.· επίσης, καλώ κάποιον ως μάρτυρά μου, Λατ. antestari, σε Αριστοφ. **2.** επικαλούμαι με θέρμη, εξορκίζω κάποιον, Λατ. obtestari, σε Ηρόδ.· *έπιμ. τινα μή ποιείν τι*, καλώ κάποιον να μην κάνει κάτι, στον *ίδ. 3.* βεβαιώνω ή διακηρύσσω μπροστά σε, ενώπιον μαρτύρων *ότι...*, σε Δημ.

ἐπι-μάρτυρος, ὁ, μάρτυρας που ἔρχεται για να επιβεβαιώσει τα λόγια κάποιου, σε Όμηρ.

ἐπιμάρτυς, -ῦρος, ὁ = το προηγ., σε Αριστοφ.· αιτ. -*μάρτυρα*, σε Ανθ.

ἐπιμάσσομαι, Επικ. μέλ. του *ἐπιμαίομαι*.

ἐπι-μάσσομαι, Μέσ., ζυμώνω ξανά, στρώνω με το χέρι, σε Ανθ.

ἐπι-μαστίδιος, -ον (μαστός), αυτός που ακόμη θηλάζει, που δεν έχει ακόμη κόψει τον θηλασμό, που δεν έχει απογαλακτιστεί, σε Τραγ.

ἐπίμαστος, -ον (ἐπιμαίομαι), αυτός που ζητά βοήθεια, ζητιάνος, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπιμᾶχέω, μέλ. -*ήσω*, βοηθώ κάποιον σε περίοδο πολέμου, *τῆ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν*, πραγματοποιῶ συμφωνία για αμοιβαία αμυντική υποστήριξη, σε Θουκ.

ἐπιμᾶχία, ἡ, αμυντική συμφωνία, σε Θουκ., Δημ.

ἐπί-μᾶχος, -ον (μάχομαι), ευκολοπολέμητος, ευπρόσβλητος στη μάχη, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· λέγεται για χώρα, ευπρόσβλητη, στον ίδ.

ἐπι-μειδιάω, μέλ. -*ήσω*, κοροϊδεύω, κρυφογελάω κοροϊδευτικά, *ἐπιμειδήσας προσέφη*, τον προσφώνησε, του απευθύνθηκε με χαμόγελο, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-μειδιάω, μέλ. -*ήσω [ᾶ]*, χαμογελώ σε κάποιον, σε Ξεν.

ἐπι-μείζων, -ον, γεν. -ονος, επιτετ. αντί *μείζων*, ακόμη μεγαλύτερος ή σπουδαιότερος, σε Δημόκρ.

ἐπι-μείλια, τά, = *μείλια*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπιμέλεια, ἡ (ἐπιμελής), I φροντίδα, περιποίηση, Αττ. πεζός λόγος· επίσης στον Ηρόδ.· πληθ., μέριμνες, έγνοιες, βάσανα, στενοχώριες, σε Ξεν. κ.λπ.· με γεν., φροντίδα, μέριμνα για κάτι, προσοχή σε κάτι, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· επίσης, *περί τινος*, στον ίδ.· *πρός τινα* ή *τι*, σε Δημ. **II** δημόσιο λειτουργήμα ή επιστασία, Λατ. procuratio, σε Αισχίν.· κάθε είδους φροντίδα, Λατ. studium, σε Ξεν. κ.λπ.

ἐπι-μελέομαι και -μέλομαι· μέλ. -*μελήσομαι*, αόρ. α' -*εμελήθην*, παρακ. -*μεμέλημαι*· αποθ., **I** αναλαμβάνω την φροντίδα, έχω την επιμέλεια, έχω την επιστασία, τη διοίκηση ενός πράγματος, με γεν., σε Ηρόδ., Αττ.· *περί τινος, ὑπέρ τινος*, σε Ξεν.· με αιτ. και απαρ., φροντίζω ώστε..., σε Θουκ. κ.λπ.· ομοίως και, *ἐπ. ὅπως*, σε Πλάτ.· απόλ., δίνω προσοχή, προσέχω, σε Ηρόδ. **II** λέγεται για δημόσια αξιώματα, είμαι επιμελητής ενός πράγματος, σε Ξεν., Πλάτ.

ἐπιμέλημα, -ατος, τό, αντικείμενο ασχολίας ή φροντίδας κάποιου, ανησυχία, σε Ξεν.

ἐπι-μελής, -ές (μέλομαι), I. 1 αυτός που φροντίζει ή επιμελείται κάτι, αυτός που έχει την επιμέλεια, την φροντίδα ενός πράγματος, με γεν., σε Πλάτ., Ξεν.· *τὸ ἐπιμελές τινος* = *ἐπιμέλεια*, σε Θουκ. **2** απόλ., προσεκτικός, επιμελής, σε Αριστοφ., Ξεν. **II** Παθ., αυτός που φροντίζεται, το αντικείμενο φροντίδας, σε Ηρόδ.· *ἐπιμελές μοι ἦν*, ήταν δουλειά, υποχρέωση μου, στον ίδ., σε Αττ.

ἐπιμελητέον, ρημ. επίθ. του *ἐπιμελέομαι*, αυτό που πρέπει κάποιος να φροντίσει, να προσέξει, σε Πλάτ., Ξεν.

ἐπιμελητής, -οῦ, ὁ (ἐπιμελέομαι), αυτός που έχει την φροντίδα, την επιμέλεια ενός πράγματος, διοικητής, διευθυντής, επιμελητής, επιστάτης, επόπτης, σε Αριστοφ., Ξεν. κ.λπ.

ἐπιμελητικός, -ή, -όν, αυτός που είναι ικανός να διευθύνει, διευθυντικός, σε Ξεν.

ἐπιμέλομαι, βλ. [ἐπιμελέομαι](#).

ἐπι-μέλω, μέλ. -*ψω*, ἄδω, τραγουδῶ επιπλέον ή πάνω σε κάτι, σε Αισχύλ.

ἐπι-μέμονα, ποιητ. παρακ. β' με σημασία ενεστ., επιθυμώ, ποθώ να κάνω κάτι, σε Σοφ.

ἐπι-μέμφομαι, μέλ. -ψομαι, αποθ. **1.** ρίχνω το φταιξιμο σε κάποιον, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· σπανίως με αιτ. προσ., σε Σοφ.· με γεν. πράγμ., κατηγορώ για ή εξαιτίας ενός πράγματος, παραπονιέμαι για αυτό, *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται*, παραπονιέται, κατηγορεί για τον όρκο, για την ευχή (που αμελήθηκε), σε Ομήρ. Ιλ.· απόλ. κατηγορώ, αιτιώμαι, έχω παράπονο, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** κατηγορώ κάποιον για κάτι, οργίζομαι εναντίον του για κάποιο λόγο, *τί τινι*, στον ίδ.

ἐπι-μένω, μέλ. -μενῶ, αόρ. α' -έμεινα· **I. 1.** αναμένω, περιμένω ή μένω ακίνητος, σε Ομηρ., Αττ.· *ἐπίμεινον*, περίμενε, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** απόλ., μένω στο μέρος που τοποθετήθηκα, εξακολουθώ να παραμένω ως είμαι, λέγεται για πράγματα, σε Θουκ., Πλάτ.· διατηρώ την θέση μου, λέγεται για αναβάτη, ιππέα, σε Ξεν. **3.** εξακολουθώ, εμμένω στην επιδίωξη, *ἐπί τινι*, σε Πλάτ. κ.λπ. **4.** μένω πιστός σε, εμμένω, *ταῖς σπονδαῖς*, σε Ξεν. **II.** με αιτ., προσδοκώ, αναμένω, περιμένω, σε Ευρ., Πλάτ.· ομοίως, με απαρ., σε Θουκ.

ἐπι-μεταπέμπομαι, Μέσ., στέλλω και ζητώ ενίσχυση, ζητώ επικουρία, σε Θουκ.

ἐπι-μετρέω, μέλ. -ήσω, **I.** μετρώ επιπλέον, σε Ησιόδ. — Παθ., *ὁ ἐπιμετρούμενος σῖτος*, το σιτάρι που δινόταν επιπλέον στους Πέρσες, σε Ηρόδ. **II.** προσθέτω κάτι, δίνω περισσότερο, βάζω επιπροσθέτως, σε Πλούτ., Λουκ.

ἐπί-μετρον, τό, προσθήκη, υπερβολή, σε Θεόκρ.

ἐπι-μήδομαι, αποθ., μηχανεύομαι εναντίον κάποιου κάτι, *τί τινι*, σε Ομήρ. Οδ.

Ἐπι-μηθεύς, -έως, ὁ (μῆδος), ο Επιμηθέας, αυτός που σκέφτεται κατόπιν, αδερφός του Προμηθέα, δηλ. αυτού που σκέφτεται από πριν, σε Ησιόδ.

ἐπι-μηθής, -ές (μῆδος), στοχαστικός, μυαλωμένος, σε Θεόκρ.

ἐπιμηθικῶς, επίρρ., όπως ο Επιμηθέας, σε Ευστ.

ἐπι-μήκης, -ες (μῆκος), επιμήκης, μακρουλός, σε Λουκ.

Ἐπι-μηλίδες, αἱ (μῆλα), οι προστάτιδες Νύμφες των προβάτων, σε Θεόκρ.

ἐπι-μήνιος, -ον (μῆν), μηνιαίος· ως ουσ., *ἐπιμήνια, τά*, (εννοείται *ιέρα*), μηνιαίες προσφορές ή θυσίες, σε Ηρόδ.

ἐπι-μηνίω, είμαι οργισμένος εναντίον κάποιου, *Πριάμω ἐπεμήνιε*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-μηχᾶνάομαι, I. αποθ., επινοώ, μηχανεύομαι σχέδια εναντίον, παίρνω τις προφυλάξεις μου, σε Ηρόδ., Λουκ. **II.** μηχανεύομαι επιπλέον, σε Ξεν.

ἐπι-μήχᾶνος, -ον (μηχανή), αυτός που μηχανεύεται με πανουργία, *κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων*, εμπνευστής κακῶν έργων, μηχανορράφος, Χρησμ. παρ' Ηροδ.

ἐπιμίγνῶμι και -ύω, μέλ. -μίζω, **I.** προσθέτω μέσω μείξεως, αναμειγνύω κάτι με, *τί τινι*, σε Πλάτ. **II.** αμτβ., ανακατεύομαι με άλλους, έχω συναλλαγή ή εμπορικές σχέσεις με αυτούς, *τισι*, σε Θουκ.· *πρός τινας*, σε Ξεν.· ομοίως, στην Παθ., *ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις*, στον ίδ.· *παρ' ἀλλήλους*, σε Θουκ.

ἐπι-μιμνήσκομαι, Ιων. επίσης **-μνάομαι, -μνῶμαι**, μέλ. *μνήσομαι* ή *μνησθήσομαι*, αόρ. α' *ἐπεμνήσθην* ή *ἐπεμνησάμην*, παρακ. *ἐπιμέμνημαι*· **I. 1.** Παθ., σκέφτομαι, θυμάμαι κάτι, φέρνω στο νου μου κάποιον ή κάτι, με γεν., σε Όμηρ. **2.** κάνω μνεία, αναφέρω κάποιον, *τινος*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· *περί τινος*, στον ίδ., Ξεν.

ἐπι-μίμνω, ποιητ. αντί *-μένω*, εμμένω σε μία εργασία, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ. **ἐπιμιξέ**, Επικ. επίρρ. (*ἐπιμίγνυμι*), συγκεχυμένα, ανακατωμένα, *rêle-mêle*, σε Όμηρ.

ἐπιμιξία, Ἰων. **-ίη, ἡ** (**ἐπιμίγνυμι**), ανάμειξη με άλλους, συναλλαγή, εμπορικές σχέσεις, Λατ. commercium, *πρός τινας*, σε Ηρόδ., Ξεν.: *παρ' ἀλλήλους*, σε Θουκ.

ἐπίμιξις, -εως, ἡ, = το προηγ., σε Θέογν., Βάβρ.

ἐπι-μίσγω, αρχ. τύπος του *ἐπιμίγνυμι*, αμτβ., έχω συναλλαγή ή εμπορικές σχέσεις με, *παρ' ἀλλήλους*, σε Θουκ.: ομοίως και Παθ. με την ίδια σημασία, με δοτ. προσ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.: *αἰεὶ Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι*, αναγκάζομαι πάντοτε να έχω σχέση με τους Τρώες, πάντα βρίσκομαι σε σύγκρουση με αυτούς, σε Ομήρ. Ἰλ.: *ἀπόλ.*, έρχομαι σε κοινωνικές σχέσεις, συναναστρέφομαι, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπι-μοίριος, -ον (μοῖρα), μοιραῖος, σε Ανθ.

ἐπιμολεῖν, απαρ. αορ. β' του *ἐπιβλώσσω*, επέρχομαι, επήλθε, συμβαίνει, συνέβη, σε Σοφ.

ἐπί-μολος, ὁ (μολεῖν), εισβολέας, σε Αισχύλ.

ἐπί-μομφος, -ον (μέμφομαι), **I.** αυτός που έχει την τάση να κατηγορεί, σε Ευρ. **II.** αξιόμεμπτος, δυσοίωνος, άτυχος, σε Αισχύλ.

ἐπιμονή, ἡ (ἐπιμένω), παραμονή, αργοπορία, χρονοτριβή, καθυστέρηση, σε Θουκ.

ἐπι-μύζω, μέλ. *-ζω*, μουρμουρίζω, γκρινιάζω στα λόγια κάποιου, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἐπι-μῦθέομαι, αποθ., λέω επιπλέον, συμπληρώνω, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἐπι-μύθιος, -ον (μῦθος), αυτό που έρχεται μετά τον μύθο· *τὸ ἐπ.*, το ηθικό συμπέρασμα, σε Λουκ.

ἐπίμυκτος, -ον (ἐπιμύζω), γελασμένος, αξιογέλαστος, σε Θέογν.

ἐπι-μύω, μέλ. *-ύσω [ῥ]*, κλείνω τα μάτια μου ως ένδειξη συναίνεσης, σε Αριστοφ.

ἐπι-μωμητός, -ή, -όν, αξιοκατάκριτος, αξιόμεμπτος, σε Ησιόδ., Θεόκρ.

ἐπιμώομαι, Δωρ. αντί *ἐπιμαίομαι* **II.**

ἐπινάχομαι, Δωρ. αντί *ἐπινήχομαι*.

ἐπί-νειον, τό (ναῦς), λιμάνι στο οποίο σταθμεύει το ναυτικό, ναύσταθμος, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπινέμησις, -εως, ἡ (ἐπινέμομαι), επέκταση, διάδοση, σε Πλούτ.

ἐπινέμω, μέλ. *-νεμῶ* και *-νεμήσω*, αόρ. *α' ἐπένευμα*: **I.** κατανέμω, διαμοιράζω, σε Όμηρ. **II.** στρέφω, οδηγώ το κοπάδι μου να βοσκήσει πέρα από τα σύνορα, καταπατώ γειτονικά χωράφια· μεταφ., λέγεται για φωτιά, εξαπλώνομαι, επεκτείνομαι σε ένα μέρος, σε Ηρόδ.: ομοίως, λέγεται για μολυσματική ασθένεια, σε Θουκ.: στην Παθ., *ὄρος ἐπινέμεται*, τα όρια είναι εκτεθειμένα σε καταπάτηση, σε Αισχύλ.: πρβλ. **ἐπινομία**.

ἐπι-νεύω, μέλ. *-νεύσω*, **1.** κουνώ το κεφάλι ως ένδειξη έγκρισης, συναινών κλίνοντας το κεφάλι, συγκατανεύω, σε Ομήρ. Ἰλ.: *ἐπ. τι*, εγκρίνω, επιδοκιμάζω, επικυρώνω, υπόσχομαι, σε Ευρ.: *ἐπένευσεν ἀληθές εἶναι*, ένευσε ως σημάδι, απόδειξη ότι ήταν αλήθεια, σε Αισχίν. **2.** κάνω νεύμα σε κάποιον να κάνει κάτι, τον διατάζω να πράξει κάτι, σε Όμηρ. **3.** κλίνω προς τα εμπρός, *κόρυθι ἐπένευε*, έκανε νεύμα με το κράνος του, δηλ. το κούνησε, σε Ομήρ. Ἰλ. **4.** κλίνω προς, σε Αριστοφ.

ἐπι-νέφελος, -ον (νεφέλη), συννεφιασμένος, σκοτεινιασμένος, *ἐπινεφέλων ὄντων* (γεν. απόλ.), όντας ο καιρός νεφελώδης, σε Ηρόδ.

ἐπι-νεφρίδιος, -ον (νεφρός), αυτός που βρίσκεται πάνω στα νεφρά, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἐπι-νέω (A), μέλ. *-νήσω*, κατανέμω, απονέμω με κλώσιμο, στρίψιμο, περιστροφή, λέγεται για τις Μοίρες, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἐπι-νέω (B), σωριάζω, συσσωρεύω ή φορτώνω με κάτι, με γεν., σε Ηρόδ.
ἐπι-νήϊος, -ον (ναῦς, νηῦς), επιβιβασμένος σε πλοίο, πάνω σε πλοίο, σε Ανθ.
ἐπι-νηνέω, μόνο στον παρατ., επισυσσωρεύω ή στοιβάζω επάνω, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.
ἐπι-νήχομαι, μέλ. -ζομαι, αποθ., κολυμπώ στην επιφάνεια, σε Βατραχομ.·
ἐπενάχετο φωνά, η φωνή ανήλθε από τον Κάτω Κόσμο, σε Θεόκρ.
ἐπινίκειος, -ον, = το επόμ., σε Σοφ.
ἐπινίκιος[τ], -ον (νίκη), **I.** σχετικός με νίκη, θριαμβευτικός, σε Πίνδ. κ.λπ. **II.** ως ουσ., *ἐπινίκιον* (ενν. μέλος), *τό*, τραγούδι νίκης, θριαμβική ωδή, τραγούδι θριάμβου, σε Αισχύλ. **2. α)** *ἐπινίκια* (ενν. *ιέρα*), *τά*, θυσία για νίκη ή γιορτή προς τιμή της, σε Πλάτ. κ.λπ. **β)** (ενν. *ἄθλα*), έπαθλο, λάφυρα της νίκης, σε Σοφ.
ἐπι-νίσσομαι, **1.** αποθ., επέρχομαι, με γεν., σε Σοφ. **2.** επισκέπτομαι, σε Θεόκρ.
ἐπι-νίφω[τ], χιονίζω επάνω· απρόσ., *ἐπινίφει*, πέφτει φρέσκο χιόνι, ξαναχιονίζει, χιονίζει εκ νέου ή εξακολουθεί να χιονίζει, σε Ξεν.
ἐπι-νοέω, μέλ. -ήσω, **I. 1.** σκέπτομαι πάνω σε ή για κάτι, εφευρίσκω, σκαρώνω, σε Ηρόδ., Αττ.· με απαρ., σε Αριστοφ.· *απόλ.*, κάνω σχέδια, σχεδιάζω, επινοώ, σε Θουκ. **2.** έχω στο μυαλό μου, έχω κατά νου, σκοπεύω, προτίθεμαι, στον ίδ. κ.λπ.· με απαρ., σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** Απαρ. παθ. αόρ. *ἀ' ἐπινοηθῆναι*, χρησιμ. ως Ενεργ., σε Ηρόδ.
ἐπίνοια, ή, **I. 1.** συλλογισμός πάνω σε ή για κάτι, σκέψη, διάνοια, ιδέα, σε Θουκ. **2.** δύναμη της επινοητικότητας, εφευρετικότητα, εφεύρεση, σε Αριστοφ. **3.** σκοπός, σχέδιο, σε Ευρ. **II.** σκέψη που έρχεται κατόπιν, δεύτερη σκέψη, σε Σοφ.
ἐπινομή, ή (ἐπινέμομαι), βόσκηση πέρα από τα όρια, σύνορα· μεταφ., *ἐπ.πυρός*, εξάπλωση, διάδοση της φωτιάς, σε Πλούτ.
ἐπινομία, ή (ἐπινέμομαι), βόσκηση πέραν των ορίων· αμοιβαίο δικαίωμα βοσκής, που περιέρχεται στους πολίτες δύο γειτονικών κρατών, σε Ξεν.
ἐπι-νύκτιος, -ον (νύξ), κατά την νύχτα, νυχτερινός, βραδινός, σε Ανθ.
ἐπι-νύμφειος, -ον, = το επόμ., σε Σοφ.
ἐπι-νυμφίδιος, -ον, αυτός που ανήκει ή είναι κατάλληλος για νύφη, νυφικός, σε Ανθ.
ἐπι-νυστάζω, μέλ. -σω και -ζω, αποκοιμιέμαι επάνω σε, με δοτ., σε Πλούτ., Λουκ.
ἐπι-νωμάω, μέλ. -ήσω, **I.** φέρνω ή προσφεύγω, κατευθύνω τα βήματά μου, πλησιάζω, σε Σοφ., Ευρ. **II.** διανέμω, διαμοιράζω, σε Αισχύλ., Σοφ.
ἐπι-νωτίδιος, -ον (νώτον), αυτός που βρίσκεται στα νάτα, σε Ανθ.
ἐπι-νωτίζω, μέλ. -σω, βάζω προς τα πίσω, σε Ευρ.
ἐπι-νώτιος, -ον (νώτον), αυτός που βρίσκεται προς τα πίσω, σε Βατραχομ.
ἐπί-ξανθος, -ον, αυτός που κλίνει προς το ξανθό χρώμα, κιτρινωπός, λέγεται για λαγούς, σε Ξεν.
ἐπι-ξενόομαι, παρακ. *ἐπέξενωμαι*· **I.** Παθ., έχω σχέσεις φιλοξενίας με, είμαι στενός φίλος με κάποιον, σε Δημ. **II.** ως Μέσ., επικαλούμαι φιλόξενες μαρτυρίες, σε Αισχύλ.
ἐπί-ξηνον, τό (ξηνός), μαγειρικός κορμός πάνω στον οποίο κόβονται κρέατα· ξύλινος κορμός του εκτελεστή, δημίου, σε Αισχύλ., Αριστοφ.
ἐπί-ξῆνος, -ον, ποιητ. αντί *ἐπίκοινος*, κοινός, συνήθης, σε Ομήρ. Ιλ.
ἐπι-οίνιος, -ον (οῖνος), αυτός που βρίσκεται πάνω από το κρασί, σε Θεόγν.
ἐπι-οινοχοεύω, γεμίζω, σερβίρω, κερνώ κρασί, σε Ομηρ. Ύμν.

ἐπι-ορκέω, μέλ. -ήσω, αόρ. α' -ώρησα, παρακ. -ώρηκα· (ἐπίορκος)· ορκίζομαι ψευδώς, γίνομαι επίορκος, πρὸς δαίμονος, ἐναντι μιας θεότητας, σε Ομήρ. Ιλ.· με αιτ., τοὺς θεοὺς, σε Αριστοφ., Ξεν.

ἐπιορκία, ἡ, ψευδής ὄρκος, Λατ. perjuria, σε Ξεν., Πλάτ.

ἐπί-ορκος, -ον, I· αυτός που ἔχει ορκιστεῖ ψευδώς, λέγεται για ὄρκους, σε Ομήρ. Ιλ.· ως ουσ., ἐπίορκον ὀμνύναι, το να παίρνει κάποιος ψευδή ὄρκο, να ορκίζεται κάποιος ψευδώς, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.· ἀλλὰ ἐπίσης, ἐπ. ἐπώμοσε, ἔδωσε ἀνωφελή ὄρκο, σε Ομήρ. Ιλ. **II**· λέγεται για πρόσωπα, ἐπίορκος, ψευδομάρτυρας, σε Ησίοδ., Ευρ. κ.λπ.

ἐπιορκοσύνη, ἡ, = ἐπιορκία, σε Ανθ.

ἐπι-όσσομαι, αποθ., ἔχω μπροστά στα μάτια μου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπί-ουρα, βλ. [οὔρον](#).

ἐπί-ουρος, ὁ, επιστάτης, φύλακας, επιμελητής, φρουρός, με γεν., ὕων ἐπίουρος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· με δοτ., Κρήτη ἐπ., φύλακας της Κρήτης, λέγεται για τον Μίνωα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπιούσιος, -ον, λέγεται για την ημέρα που ἔρχεται, επαρκής για την ημέρα, σε Κ.Δ. [Από το ἡ ἐπιούσα (ἡμέρα), η ἐπόμενη ημέρα].

ἐπι-όψομαι, ποιητ. αντί ἐπ-όψομαι, μέλ. του ἐφοράω.

ἐπί-παγῶ, ἐπίρρ., καθ' ολοκληρίαν, εντελώς, ολοσχερώς, ολότελα, σε Θεόκρ.

ἐπι-παιανίζω, μέλ. -σω, ἄδω, ψάλλω παιάνα, σε Πλούτ.

ἐπι-πάλλω, κραδαίνω, επισείω προς ἡ ἐναντίον, σε Αισχύλ.

ἐπίπαν ἢ ἐπίπᾶν, ἐπίρρ.: **1**· συνολικά, ἐν γένει, γενικά, κατά μέσο ὄρο, σε Ηρόδ., Θουκ.· ὡς ἐπίπαν, ἐπίσης, τὸ ἐπ. και ὡς τὸ ἐπ., σε Ηρόδ. **2**· ἐξ ολοκληρίου, σε Αισχύλ.

ἐπι-παρᾶνέω, επισωρεύω ἀκόμη περισσότερο, επισυσσωρεύω, σε Θουκ.

ἐπι-παρασκευάζομαι, Μέσ., παρασκευάζω, προμηθεύω για τον εαυτό μου, προετοιμάζομαι, σε Ξεν.

ἐπι-πᾶρειμι (εἶμι sum), εἶμαι παρών, παρίσταμαι κι ἐγώ, παρευρίσκομαι, σε Θουκ.

ἐπι-πᾶρειμι (εἶμι ibo),· **1**· οδεύω, πορεύομαι παράλληλα με κάποιον, σε Ξεν. κ.λπ.· προσβάλλω κάποιον από τα πλάγια, με δοτ., σε Θουκ. **2**· ἔρχομαι προς βοήθεια, σε συνδρομή, ἐπικουρία κάποιου, στον ἰδ., Ξεν.· **3**· παρουσιάζομαι ἐνώπιον του στρατεύματος, για να του μιλήσω, σε Θουκ.

ἐπι-πάσσω, Αιτ. -ττω, μέλ. -πάσω [ᾶ], πασπαλίζω σε ἡ πάνω από, σε Ηρόδ.

ἐπίπαστος, -ον, πασπαλισμένος από πάνω· ως ουσ., ἐπίπαστον, τό, **1**· εἶδος πίτας, σε Αριστοφ. **2**· ἐμπλαστρο, σε Θεόκρ.

ἐπίπεδος, -ον (πέδον), αυτός που βρίσκεται πάνω στο ἔδαφος, ἐπίπεδος, ἰσόγειος, σε Ξεν. κ.λπ.· ἀνώμ. συγκρ. -πεδέστερος, στον ἰδ.

ἐπι-πείθομαι, μέλ. -σω, **1**· Παθ., Μέσ. μέλ. -πείσομαι, πείθομαι, συναινῶ, συγκατανεύω, σε Όμηρ. **2**· ἐμπιστεύομαι σε, ἔχω την πεποίθηση, ἔχω την πίστη, με δοτ., σε Αισχύλ. **3**· συγκατατίθεμαι, υπακούω, σε Ησίοδ., Σοφ.

ἐπι-πελάζω, μέλ. -σω, φέρνω κοντά σε, σε Ευρ.

ἐπι-πέλομαι, αποθ. (πέλω), ἐπέρχομαι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ.· Επικ. συγκοπτ. μτχ. αορ. β' ἐπιπλόμενος, ο ἐπερχόμενος, αυτός που πλησιάζει· ἐπιπλόμενον ἔτος, ο ἐπόμενος χρόνος, στο ἰδ.· λέγεται για καταιγίδα, θύελλα, κακοκαιρία, ὅπως το Λατ. inguens, σε Σοφ.

ἐπιπέμπω, μέλ. -ψω, **1**· στέλνω, αποστέλλω κατόπιν ἡ ξανά, λέγεται για ἀγγελίες, μηνύματα, σε Ηρόδ. **2**· λέγεται για τους θεοὺς, στέλνω σε ἡ προς, στον ἰδ.· ἰδίως ως τρόπος, μέθοδος τιμωρίας, ποινής, στέλνω κατά πάνω ἡ ἐναντίον, ἐξαπολύω ἐναντίον, σε Ευρ., Πλάτ.

ἐπίπεμψις, -εως, ἦ, αποστολή σε κάποιο τόπο, σε Θουκ.

ἐπιπέπτωκα, παρακ. του ἐπιπίπτω.

ἐπιπέπωκα, παρακ. του ἐπιπίνω.

ἐπι-περκάζω, γίνομαι μαύρος, αρχίζω να μαυρίζω, λέγεται για σταφύλια που ωριμάζουν, ἐπιπερκάζειν τριχί, έχω ξεκινήσει μόλις να βγάζω σκουρόχρωμο γένη, σε Ανθ.

ἐπί-περκνος, -ον, αυτός που είναι κάπως σκούρος, λέγεται για το χρώμα συγκεκριμένων λαγών, σε Ξεν.

ἐπιπεσοῦμαι, μέλ. του ἐπιπίπτω· ἐπιπεσῶν, μτχ. αορ. β΄.

ἐπι-πετάννυμι, μέλ. -πετάσω [ᾗ], απλώνω, εκτείνω, ανοίγω, σε Ξεν.

ἐπι-πέτομαι, μέλ. -πήσομαι, αόρ. β΄ ἐπεπτάμην ἢ -όμην, επίσης σε Ενεργ. τύπο ἐπέπτην, μτχ. ἐπιπτάς, αποθ.: **1.** πετώ σε ἢ προς, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** με αιτ., πετώ πάνω από, πεδία, σε Ευρ., Αριστοφ.

ἐπι-πήγνυμι, μέλ. —πήζω, παγώνω, πήζω στην επιφάνεια, σε Ξεν.

ἐπι-πηδάω, μέλ. -ήσομαι, πηδώ κατά πάνω, επιτίθεμαι, πλήττω, προσβάλλω, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἐπι-πιέζω, πιέζω επάνω, πιέζω κάτω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-πίλναμαι, αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., έρχομαι κοντά, εγγίζω, πλησιάζω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπιπίμπλημι, γεμίζω εντελώς, τί τινος, σε Αριστοφ.

ἐπι-πίνω[ι], μέλ. -πίομαι, αόρ. β΄ ἐπέπιον, παρακ. -πέπωκα· πίνω μετά από ἢ επιπλέον, ιδίως πίνω μετά από το φαγητό, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.